

Baner og Brev

Sætt af mine Børn komme til mig! Marc. 10. 13-16.

DRITTEDELT. - BOKKEN. - "OF LUDS"

No 6 }

Juni 1881.

{ 7. Hærg.

Entered at the post office at La Crosse, Wis., as second-class matter.

Den uventede Gæst.

(Forts. fra f. No.)

Det var, som om en sidste Solstraale var falden paa Ddingens bortdragende Liv. Han syntes at føle sig saa vel hos sin Vens Datter og hendes Børn, at en stille Glæde talte ud af alle hans Miner. Børnene bleve ogsaa saa fortrolige med ham, at selv den lille fireaarige ellers saa frygtsumme Henry snuede sig op paa hans Kne og rettede allehaande nysgjerrige Spørgsmaal til ham angaaende hans smukke Stof og Kærde. "Retop saaledes som du," sagde Ddingen, "du lille Blondhoved, saa din Fader ud, da han kom til min elskede Frantz som Legekanmerat. Og se, denne Stof behøver jeg ikke mere; thi man vil kjøre mig bort fra Eders Hus. Derfor vil jeg overlade dig den til en Erindring om mig. Og naar din Fader kommer, saa sig ham, at denne Stof med den smukke Knap er den samme, som hans Ven Frantz har faaet af mig og baaret dengang, da han kom ind i Militærstolen. Mig selv har denne Stof ofte erindret om min

Frantz; det tør den ogsaa gjøre med din Fader."

Den gamle Herre blev nu stille, og det syntes, som om Træthed efter de sidste af ham udenfor Sengen tilbragte Nætter vilde kuffe hans Dine. Da bad den ventlige Husmoder ham ret indstændig om, at han dog vilde nyde nogle Timers Ro i en Seng. "Nu vel", sagde Ddingen, "jeg vil følge Eder, Legemet skal, saalænge det endnu tilhører mig, endnu engang faa sin Ret. Naar min Kærre kommer, da væk mig. Thi jeg haaber, at Naboerne, som saa mig gaa ind til Eder, vil rigtig vise den hid, og jeg er særdig til Bortreise hvert Liebskif."

Man førte den værdige Gæst op til et bekendt Værelse i Huset. Det var det samme, som Fru Clements Moder havde beboet til sin sidste Ende. Da Ddingen traadte ind, faldt hans første Blik paa et Billede, som hang over Sengen. Med en Lyd af glad Overraskelse saa han paa Billedet. "Min Voullé, min dy-

rebareste Ungdoms Ven, vil ogsaa du endnu engang møde mig her paa Jorden i dit veltrufne Billede? Det skal være mig et trosteligt Forbud paa, at du om en liden Stund vil komme mig imøde hisset, hvor Ewighedens Fred ikke bliver forstyrret ved nogen Oprørers Strig."

En Tjener i Huset kom for at være Greven behjælpelig med hans Afklædning. Fru Clement og hendes Datter sjernede sig. Man sørgede for, at der herskede Stilhed og Ro i Huset; ogsaa paa den sørgende Stads Gader var det stille som om Natten; Revolutionsmændenes Bunde feirede den blodige Fest for sin Mordlyst udenfor Stadens Mure.

Efter nogle Timer kom Tjeneren. "Jeg hørte," sagde han til Fru Clement, "at den fremmede Herre igjen er oppe; jeg fandt ham ivrigt læsende i en af salig Fru Marquises Bøger; han er nu igjen paaklædt."

Husmoderen sendte strax sin Datter op til Gæsten; hun fandt ham knælende og høit bedende; han bemærkede hende længe ikke. Pigen spurgte ham, om han igjen vilde ledsage hende ned til Moder. "Lad mig," sagde han, "blive her i dette Bærelse, indtil de ville afhente mig. Det er mig, som levede jeg her allerede blandt salige Aander, hos hvem jeg ogsaa nu var i en sød Drøm. Her er Billedet af min Ungdomsven, der de Bøger, hvoraf hans Enke har øst Trosten og Kræften til et evigt Liv. Hvis det behager Eder, Moder og Datter, og ogsaa, hvis han kan, den lille Henry, saa kommer op til mig og bliver hos mig, indtil jeg maa stilles fra Eder!"

Fru Clement og hendes Datter kom; man bragte nogen Spise for deres værdige Gæst og dem. Men Oldingen syntes ikke at høre Indbydelsen til at deltage i Maaltidet, syntes neppe at bemærke, hvad man satte hen for ham; han var ligesom ganske borte i en stille Henrykkelse; det syntes, som hørte han paa Fjok, der var de Andre uørbare, saa med sine Vine efter Noget, som var usynligt for de Andre. Med en Tone i Stemmen, som klang mere rørende end den, i hvilken han tidligere havde talt, spurgte han, hvor længe det vel var, siden han sagde sig til Hvile.

"Endnu er det neppe tre Timer", svarede Fru Clement.

"Endnu ikke tre Timer af en fattig Mennessedag," sagde Oldingen, "og hood har jeg ikke seet, hørt, følt og erfaret i denne korte Tid! Det var mere, end mit hele Liv fra Fødselen af indtil denne høie Oldingealder har skjænket mig af Glæde. Ja, hvem kan beskrive det med Ord! Vi ere, vi vide ikke hvor langt, hvem kan sige hvor langt, bortrykkede over det timelige Livs Jordbund, hvor foran ligesom bag og ved Siden af os kun er det Vakkende og Forgjængelige, staa nu der, hvor foran ligesom bag og ved Siden af os Intet er uden Ewighedens uroffelige Bliven. Hvad vi der strax og paa engang have og opleve, det er ikke Timer, er ikke Dage eller Aar af Tiden, men det er Ewighed. O, min Veninde, De maa holde mig det tilgode, at jeg taler som en drukken Mand; hvad er vor Tunges Tale inod en saadan Henrykkelses Magt! Men omendsskjont jeg kun kan tale som en Drømmende om det, som jo kun var som et Drømmesyn, saa tillad mig dog, at jeg taler om det, hvoraf mit Hjerte er fuldt.

De var idag Vidne til den Bevægelse, der greb mig, da jeg ved Indtrædelsen i dette Kammer saa Billedet af Deres Fader, min Ungdoms broderlige Ven. Vi havde forud talt om en Begivenhed af mit Liv, som altid er forbleven mig levende for Sjelen, om den kirkelige Kroningsfest, hvortil jeg maatte ledsage min ulykkelige Konge. Med Erindringen herom, med Tanken ogsaa paa min tidlig dengangne Ven Bouillé slumrede jeg ind. Da førte en Drøm mig paa den samme Erindringens og Tankens Vej, hvorpaa jeg just havde befundet mig; det syntes mig, som om jeg og Bouillé med mig gik til Kroningen i Domkirken gjenmem en uoverskuelig Trængsel af Folk. Da var pludselig min Ven forsvunden fra min Side. En Angst faldt paa mig; thi Folketrængselen omkring mig var bleven til en vild Hov, der streg høit og rasede, saaledes som vi i den sidste Tid har oplevet det her i vor Stad. Da saaes Mordernes dragne Dolke og Sværd. De Myrbedes Blod flød for mine Fødder. Jeg raabte min Bens Navn; han kom ikke; da raabte jeg i heftig Angst: "O min Jesus, red mig af disse vilde Morderhænder!" Min Bevægelse var saa stærk, at jeg

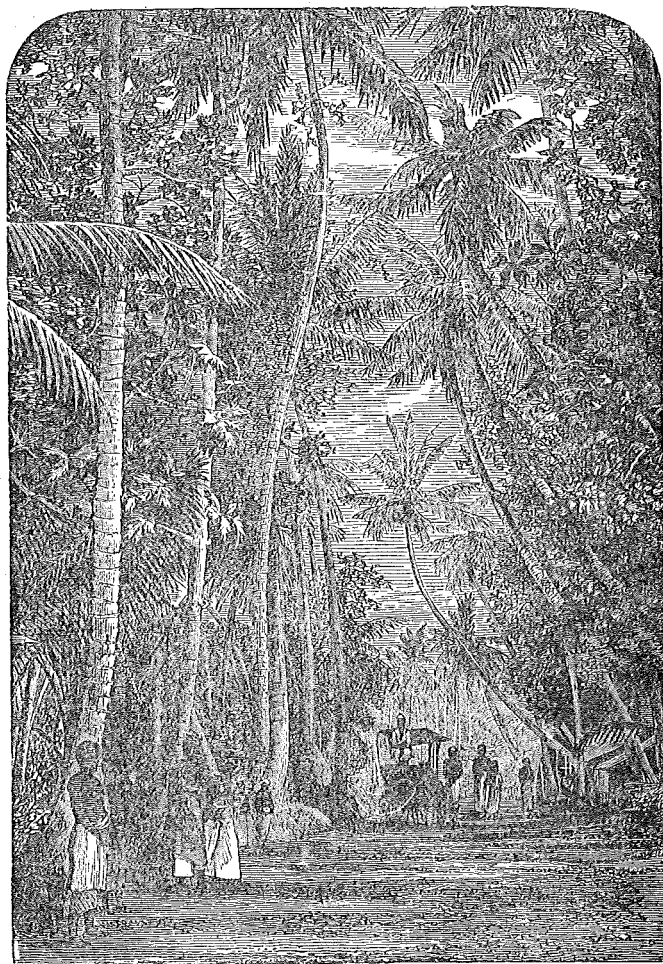
vaagniede derved. Jeg blev igjen rolig og sov snart ind igjen paanyt. Da se, nær foran mig ikke en Kirke, som den jeg før havde seet i Drømmen, men en Stad, høit bygget paa Bjerget, behøst af en Glands, imod hvilken en Middags Klarhed kun er Dæmring, og hvis Straaler alligevel for Jøfelsen syntes saa milde som Solens Skin i Morgensens Kjølighed. Mig var det, som blev mig sagt: Det er Jerusalem, som er oventil, Jerusalem, det himmelske, den levende Guds Stad. Se, dette er ikke det, som vi kalde en Stad; det er et Tempel. O, hvad ere alle Jordens Harmonier imod de elskelige Toner ligesom af Harper og Sangeres Stemmer. Der er ogsaa et Folk, der drager i Skarer til den evige Vresborg, ind igjennem de aabnede Naadesporte iførte hvide Klæder og med Palmegrene i deres Hænder. Ingen sagde mig deres Navne; men jeg kjendte dem, som havde jeg seet dem længe før; mange af dem kjender Historien som Troens Helt og Vidner, troe indtil Døden; men Alle, ogsaa de for Verden skjulte, staa skrevne i Livsens Bog. Ogsaa min Ven, Eeres Fader, saa jeg blandt de Udvalgte og min Frantz og min ældste Son, som de for saa Dage siden have slagtet, alle i hvidt Klædebon holdende Seierens Palme. Vi talte ikke, vi sang kun Lov og Pris til Ham, vor Gud fra Evighed til Evighed. Og se, over mig og foran mig Han, som sad paa Thronen. Hans Dine, at jeg kan kun sige det under Taarer, rettede fuld af Forbarmelse ogsaa paa mig, den gamle Synder. Jeg saa ham; jeg saa mig endnu i urent Klædebon. Hvem har, saa sattede jeg, hvem har givet Eder, I Udvalgte, og dig, min Son, hvem har givet Eder denne hvide Klædning istedenfor den bloddespøttede, og hvem vil give mig den? Hvad er al Skævet for min nære blodige Død imod den Angst, som jeg følte, da jeg her ligeoverfor Dommeren saa mit besmittede Klædebon! Sorg ikke, saa blev Trosten givet mig; se Ham er det, Han har overvundet Dødens og Syndens Angst; Han alene, den seirvige Helt, har traadt Guds Brede Persekar; alle disse, med hvem du ogsaa snart skal for evig tilbede og lovsynge, have vasket deres Klæder, have gjort dem hvide i Lammet's Blod. Ja visstelig, ikke dit, ikke alle Udvalgtes paa Jorden uslydigt

udgydte Blod, men kun Hans, det ubesmittede Lams Blod renser Klædebonnet. Og vær trostet, Han har ogsaa overvundet Verden og Synden for dig, har kjøbt dig og renset dig med sit Blod. Timen for din Hjemreise er nær, snart skal du staa ligesom vi for Gud og Lammet!"

Udingen holdt inde; kun hans Dine, hans Miner udtalte den Henrykkelse, som gjennemtrængte ham. "Ja," saa fortsatte han endelig, "hvoredes ster der mig dette, at jeg allerede i dette gamle, skrøbelige Legemes Liv har faaet være et Vidne til, en Deltager i den Salighed, som er forbeholdt dem, som elste Ham af Hjertet, og som i Troen paa Ham ere besprængte med Hans Blod! For Mennekestunger er det uudsigelige Ord, som kunde udsige, hvad Himmels Glæde, hvad Himmels Salighed er. Jeg formaaer ikke at beskrive det for Eder, hvad der videre er sket mig der, hvor jeg var i mit Syn. Men lad dog den lille Henry komme til mig. Ham vil jeg fortælle om Englenes Verden, om Jesus, der som Barn kom til os paa Jorden, som Dornenes Ven vandrede iblandt Menneskene."

Henry blev kaldt. Hans Moder formaaede aldrig uden dyb Bevægelse og Taarer at tale om den Samtale, som Udingen førte med Barnet. Men hun kunde ikke længe forblive hos dem; hun hørte en Vogns Rullen, som holdt for Døren for Husets. Forstrækket for hun op; hvad anden Vogn kunde det være end den Karre, der skulde endnu saa sent paa Dagen føre hendes Gæst til hans blodige Ende? Udingen havde Intet hørt til Vognen; for hende var det umuligt at sige ham Noget om hendes Bekymring; hun gik ned for at udfinde, om hendes Frygt var begrundet eller ikke. Bistnok var det en Karre, som i den silbide Afstemning holdt udenfor Husets Dør, men ikke en saadan, som skulde føre en endnu Levende til Døden, men den syntes at bringe En, der allerede var død. Man bar denne ind. Det var David Clement, Husets Eier og Fader, hvem to vilde og raue Mænd, uden at sige et Ord af Deltagelse eller kun at hilse lagde i Entreen ved hans forstrækkede Husfrus Fødder og derpaa bortfjernede sig med Karren. Den røde Hue behøvedes ikke mere for at gjøre Mandens blege Ansigt til et Strækkens Billede; ikke alene Huen, ogsaa Haaret, Ansigtet, Kjolen var farvet med Blod, som stod af flere Saar. Den stakkels Kone! hun havde Kraft til ikke at høre nogen Strækkens Lyd; med en Styrke, som kun Angsten kan forelene Lemmerne, bar hun med sin Datters Hjælp den dødlignende Mand ind paa Sofaen. Lægen, en gammel Ven af Husets, en velstndet Mand, blev kaldt. Han kom strax. (Forts.)

Paa Den Ceylon.

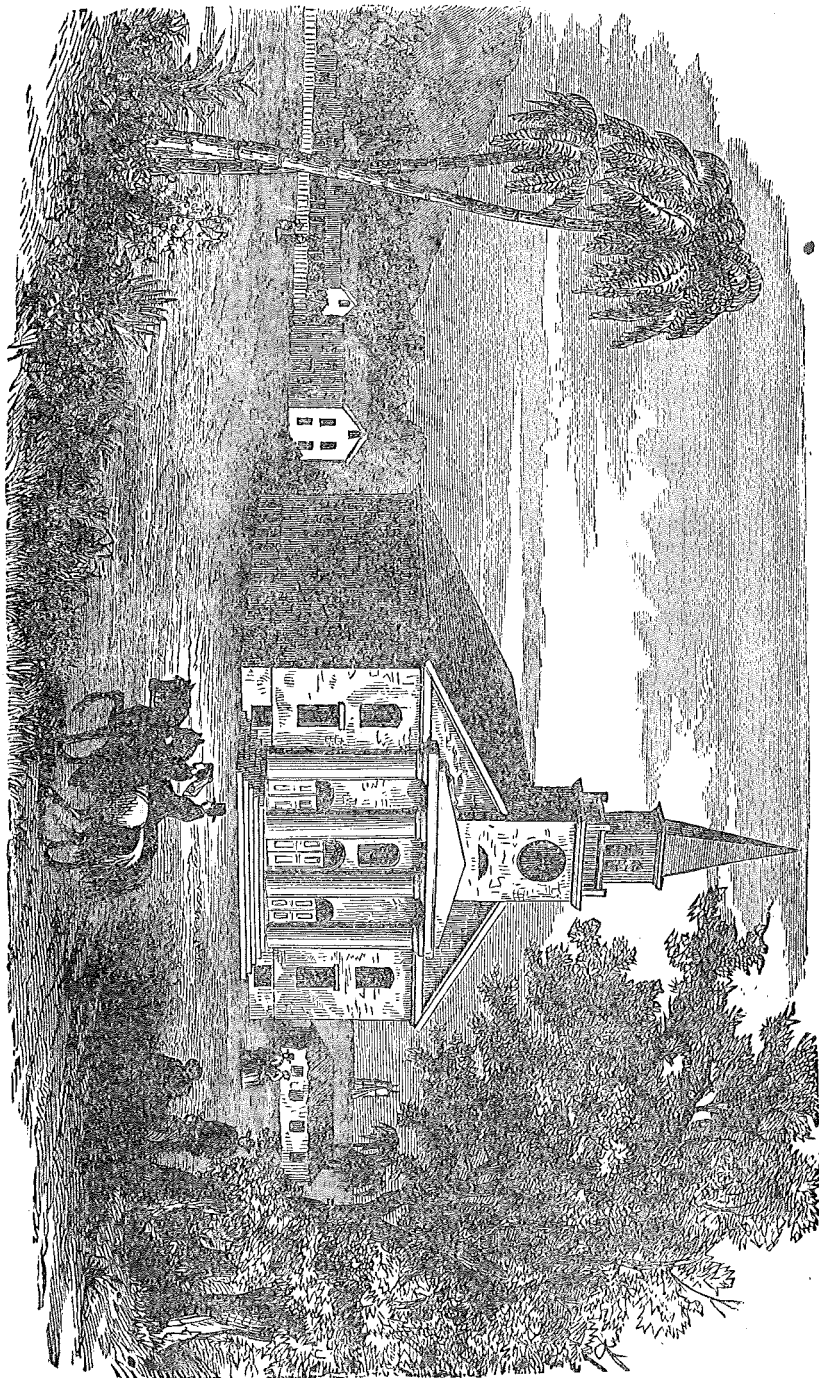

Den Ceylons fornemste Rigdom bestaar i de skjøne Træer, Palmetræer paa Slettelandet, Kanel- og Kaffe træer paa Hoilandet. Over 20 Millioner Kokospalmer smykke Den og skaffe aarlig et Udbytte af omtrent 2 Millioner Dollars.

Galle er en meget besøgt Havnestad paa Dens sydvestre Odde. 30 Timers. Bei nordfor ligger Hovedstaden K o l o m b o paa Vestkysten. Vort Billede forestiller en Del af Landeveien mellem disse 2 Byer. Denne Bei er i Ordets fuldeste Betydning en lang Palme-

Alle med veylende lave Skygetræer og et saa fortryllende skjønt Lovværk, at ingen Fantasi kan udmale det. Fugle, hvis Hædre skinnede af de mest brogede og skjøne Farver, glimrede i Skoven og i Luften. Hvor der er en liden Nabning i Skoven, ser man tilhøre den purpurfarvede Bjergskede Kandis, tilvinstre den med Bjergøer besaaede blaae Sø. I Skyggen af de yppige Trægrupper ser man Indvaanernes hvide Hytter, omgivne af en Lund af Kokospalmer og Bananatræer.

En Missionstirke
i Honolulu paa Sandwichsøerne.

Vil du se den Kirke, som her er afbildet, maa du reise med Jernbanen til San Francisco og derfra med Dampstib videre. I det

stille Hav, midt imellem Amerika og Asien vil du saa finde Sandwichsøerne, bestaaende af 14 større og mindre Øer, der i 1778 opdagedes

af den engelske Sømand Cook. — For ikke lang Tid siden var der kun Hedenskab paa disse Øer. Enhver fornem Husfader havde sine egne Alfaas eller Guder, som man tilbad endog med Menneſkeofringer. Kong Piholihø var den, som først affaffede Afgudstjenesten, og Afgudstemp'erne blere nedrevne for nu over 50 Aar siden. Men Kristendommen havde dog her endnu en lang Kamp at udſtaa mod Hedenskab og mod "kristne" Hedninger, der kom og forgiftede Folket med sit Brændevin og meget andet Dndt.

1838 tryffedes hele Bibelen i det hawaiiſke Sprog, og fra 1855 betragtes Kristendommen som indført i Landet. Et Miſſionsſelskab i Boston har oprettet et theologiſt Seminar i Honolulu; dets Opgave er at uddanne Lærere og Miſſionærer for Sandwichsøerne.

Honolulu er Hovedhavnen paa Oahu med 25,000 Indbyggere. Den paa vort Billede fremſtillede Stentirke koſter 30,000 Dollars og rummer 2,500 Perſoner. Menigheden der tæller omtrent ſaa mange Medlemmer.

Saaledes har Herren i en kortere Tid gjort store Ting og kraftigen bygget ſin Kirke paa disse Øer, hvor Hedenskabets gruelige Mørke og Laſter for ikke lang Tid tilbage herſkede.

En Miſſionsfrugt

Fru Porter, der foreſtaar en Skole i Cuddapah i Forindien og er en beſkjendt Miſſionærs Kone, fortæller: For omtr. 8 Aar siden kom en Mand, som kort før havde bortkaſtet ſine Afguder, til os og havde med ſig en næſten vildt udſeende Pige, som han vilde ſaa anbragt der, da han ſagde, han onſkede, at alle hans Slægtninge ſkulde ſaa den forunderlige Lære at kende, og denne Pille, der hed Alchamma, var hans Halſøſter. Miſſionærerne tog mod hende, og hun trivedes først godt, men begyndte ſaa at ſfrante lidt. Hun havde næſten været i Skolen et Aars Tid, da hun kom ind til Fru Porter og bad om at maatte blive døbt.

Men du er for ſvag, ſvarede Fru Porter, du har Feber idag.

Pigen: Det er ſandt, men hvem ved, kanſke jeg ikke lever ſaa længe, ſaa vilde jeg gjerne blive døbt.

Fru Porter: Hvorfor onſter du det?

Pigen: Jeg dyrker ingen Afguder mere og ſkal aldrig gjøre det. Jeg er Jezu Barn, jeg elsker ham; hvorfor ſkal jeg da ikke ſaa kære hans Navn?

Fru Porter: Jeg vil ikke negte Dig det, Alchamma, men, kom ihu, hvilke Forpligtelſer det kristne Navn lægger paa dig. Du ſaar da ikke mere leve som en Hedning, ikke lyve, ikke stjæle, men ſøge i alle Ting at være og vandre efter Guds Bud og Vilje.

Alchamma: Alt det ved jeg, og det er juſt det, jeg vilde være og gjøre. Imorgen er det Søndag. Ak! om jeg kunde blive døbt.

Fru Porter: Men vil du ikke hellere vente lidt?

Alchamma: Ak nei! kanſke jeg dør ſnart, jeg vilde gjerne beſjende aadent for Alle, at jeg er en Kristen.

Miſſionær Porter kom til og forelagde hende flere Spørgsmaal, dem hun alle beſvarede klart til hans store Forundring; hun havde opfattet Sandheden ſaa klart og ſyntes at leve deri. Tilſidſt ſagde han: Alchamma, jeg har lovet at døbe en Mand i næſte Uge, da vil jeg ogsaa døbe dig. Men med et Alvor, ſom Miſſionæren aldrig glemmer, ſagde hun: Ak nei, bi ikke ſaa længe, tænſk, om jeg dør uden at have ſaaet beſjende Jezuſ ſom min Frelſer.

Miſſionæren kunde jo ikke negte at opfylde en ſaadan Bøn, og en inderlig Glæde betog hende; hun ſyntes fra den Tid at blive legemsſtærkere og gjorde gode Fremſkridt i Læſningen. I Daaben fik hun Navnet Johanna. Et Aar derefter kom hun atter ind til Fru Porter og anſede over, at hendes Slægtninge vare uomvendte. Trods Fru Porter fraraadede hende det, fordi hun var ſaa ung Kristen, og da der var ſaa lang Wei til hendes Hjem, maatte hun dos ſoie Johanna, ſom efter et 14 Dages Beſøg i ſit Hjem atter kom til Miſſionærerne. Hun fortalte da, at hun juſt kom i rette Tid. Hendes Bedstemor var meget ſyg, hun ſatte ſig derfor ned hos hende og talede til hende om Jezuſ. Hun ſyntes i Førſtningen ikke at forſtaa mig, men i de 3 Dage, hun levede, ſad jeg beſtandig hos hende, bad for hende, talte eller læſte, naar hun formaaede at høre mig. En liden Stund, førend hun døde, hviſkede hun til mig; Jezuſ, jeg tror paa ham. Skulde han da ikke frelſe hende? Og trods hun forſt

kom til Frelseren i sit Livs Aften, trods hendes Tro var liden, maa jeg dog ikke haabe, at at hun er gaaet ind til Livet?

Missionæren: Mit kjære Barn, vi faar haabe det. Men hvad sagde dine Slægtninge?

Johanna: Da jeg kom ind, fik jeg se en ny Gud, som de havde anskaffet sig, og som de vilde, at ogsaa jeg skulde boie mig for; men jeg svarede: Hvad Godt har den gjort? I se jo, at den ikke kan hjælpe vor Moder. Kan I ikke forstaa, at den Intet hjælper? Lad mig tage den bort. Og saaledes gjorde jeg ogsaa. Ved Ligfærden vilde de, at jeg skulde æde af det, som var ofret for Afguden; da jeg vægrede mig, sagde min Farbror: Vil du da sulte? Jeg svarede: Ja hellere det, end at æde af Afgudsofferet. Han lo og sagde, at jeg var naragtig. Men jeg gif ud paa Marken, mens de Andre aad. Siden fik jeg anden Mad af min Fæster.

Missionæren: Talte du med din Fæster, læste du noget for hende?

Johanna: Ja da, og ligesledes for min Farbror, men han er et elendigt Menneske, han er Læge og bruger altsens Trolddomskunster for at helbrede de Syge. Han har hørt meget om Kristendommen, men ler bare deraf, saa at det ikke er værdt at tale om med ham. De vilde nok, at jeg skulde blevet tilbage hos dem; men jeg svarede, at jeg vilde gaa tilbage til mit Hjem.

Hendes Ledsagere forstyrede, at hun ikke havde fortalt Halvparten, og at hendes Slægtninge vare rent forbausede over hendes Fremskridt og Værdom. Der behøvedes en Hjælpererinde ved en Station, og til denne Post udsaa Porter Johanna. Stor var hendes Glæde, da hun fik høre vort Valg. Omkring et Aar arbejdede hun med Trost og i Herrens Tjeneste, og havde sin største Glæde af at læse for de Kvinder, som kom til Stationen, af Evangeliet. Ofte tog hun ogsaa de smaa Børn af sides og talte med dem om Jesus, vaagede som en Moder over dem og formanede de Ulydige. For sin egen Del elskede hun Stillehed og trak sig ofte tilbage for at bede til sin Frelser. Men nu fik hun en i Indien almindelig ondartet Hudsygdom, der gif over til Spedalskhed, saa hun maatte opgive denne Bessjæstige

og drage tilbage til Porters. Det Unde tiltog stærkt, og dertil kom Skarlagensfeber. En Morgen tidligt blev Fru Porter hentet ind til hende. Da hun kom, var Johanna allerede aandeløs, strax forinden havde hun bedet en af Pigerne: Jeg dør, bed for mig — jeg er meget glad. Bestindelsen vendte dog tilbage, og hun hvilede til Fru Porter: Jeg vil gaa hjem til min Fader, det er meget bedre, jeg er træt af at leve, hvorfor skal jeg da være tilbage?

Fru Porter: For at gjøre Guds Vilje, Johanna; jeg haaber, at han lader dig endnu blive noget hos os.

Johanna: Al nei! af nei! det er bedre at gaa hjem, dog ske hans Vilje.

Fru Porter: Kjender du dig lykkelig?

Johanna: Ja, hvis jeg faar gaa til Jesus. Han er nu min eneste Begjæring.

Nogle Dage derefter, henvod hun i Fred. Endnu i Dødsøieblikket spurgte Fru Porter:

Er du lykkelig?

Johanna: Ja, o hvilken Glæde!

Fru Porter: Er du ikke ræd for at dø?

Johanna: Al nei, jeg gaar til Jesus, hvilken Fryd og Salighed!

Gud skjænk os Alle en god Ende i Jesu Navn!
("Forindien.")

De to gamle Koner.

I Hulveien var der stummelt forsaund
Ved Midnatstid.

To gamle Kvindfolk fra hver sin Kant
Kom vanfænde did.

De troede begge, et Spøgess' de saa
I Hulveien staa.

Al Skræk de begge stod stille og gjos
Og stirrede paa hinanden og fros.

Den hele Nat de som Etatter stod
Og rorte hverken Haand eller Fod.

For Morgenens kom, de flytted' sig ei,

— Da gif de brummende hver sin Bei.

E. Henningsen.

Styrmandens Søn.

En Hvirvelvind over Havet sloi,
Skibet omtumles som Legetoi.

Snart kastes det mod Skipperne ind,
Da blegner den skjæffe Sømands Kind.

Drengen alene bli'r ikke bleg,
Uforstyrret han bli'r ved sin Leg.

"Ser du ei, Varn, vi er stedt i Nød?
Frygter du ikke den sikre Død?"

Da hæber lidt han sit Hoved kun
Dg siger med freidigt Smil om Mund:

"Hvad skulde jeg være bange for?
Min Fader jo styrer Skibets Nor."

Nort Liv er en Seilads over Hav,
Der fører fra Buggen til vor Grav.

Er Havet stille og Binden god,
Saa er vi altid ved freidigt Mod.

Men reisesølge og raser Veir,
Dg vil os kaste mod skarpe Skjær, —

Da banker Hjertet, som før var trygt
Da spinder Modet for bange Frygt.

Dg aldrig fanger dit Hjerte No,
Før du kan sige i barnlig Tro:

"Hvad skulde jeg være bange for?
Min Fader jo styrer Skibets Nor!"

Drengen og Sneglen.

"Snegl, Snegl, bentløs!
Sig, hvor mange Mile
Vil, forinden Sol gaar ned,
I dag endnu du ile?"

"Dreng, Dreng, næsvis!
Vær nu ei altfor vigtig!
Maalet naar jeg, skjønt jeg gaar
Langsomt og forstigtig."

Drengen styrked' blindt afsted,
Faldt og brak sit Ben.
Sneglen stidig fremad stred
Op paa grønne Gren.

I Marie D's Album.

Luf. 10, 39—42.

Ved Jesu Fodder sad hun stille
Dg lytted til Hans dybe Ord.
Det var Intet, hun heller vilde
End møtte sig ved Naadens Bord.

*

I hin Mariæ Spor du følge,
Da vælger du den bedste Del.
Til gode Havn bag Verdensølge
Skal Herren føre da din Sjel!

C. M. H.

G a d e.

1.

Den bringer Lys og Varme over Jorden,
Bessignelse for Alle den er vorden.
Men, naar den stiger høit paa Himlens Bue,
Da svides Alting af den stærke Bue.

2.

Naar Sneen Fjeldet overalt bedækker,
Den raste Nordbo det dog ei forstrækker;
Han veed, at trygt paa denne han kan lide,
Dg rask han flyver ned ad Bergets Side.

3.

Et lidet Ord, men det saa Meget rummer,
Dog Glæde ei, men Sygdom, Sorg og Kummer.

Det Hele:

At vise Tiden denne skal forstaa,
Naar med den Første den i Pagt kan staa.

Regneopgave.

Hvilket Tal er ligesaameget under 100 som
det syvdobbelte deraf er over 100?

Oplosning

paa Gaaden i No. 4:

H o i s k o l e.

(Oplost af J. L., Minnesota Falls, Minn.,
og L. L., Crawford Co., Wis.)

Børneblad, 7de Aargang.

Priisen for Bladet er som før 35 Cts.
pr. Explr. Men Bladets Agenter, der
tage Pakker og selv holde Navneliste over de
enkelte Abbonenter, erholde som tidligere søl-
gende Reduktion:

3 Pakker paa fra 5—9 Explr. efter 30 C. pr. Ex.
" " 10—49 " 25 "
" " 50 og derover 20 "

J. B. Fritch,
Dr. S., La Crosse, Wis.